



Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Taníts imádkozni!

Megdicsőült arccal jött le Jézus a hegyről. Az Istennel való együttlét drága bélyegét hordta magán, s a tanítványok szívéből előtört a kérés: »Uram, taníts minket imádkozni!« Lehetéges volna, hogy ők nem tudtak imádkozni? Nem volt, aki kicsiny gyermekkorukban imára kulcsolja kezűkt? Hiszen Jézus előtt is imádsággal ajkán fordult a hívő Jeruzsálem felé. A napnak meghatározott óráiban imádságra sereglettek egybe. És mégis, a tanítványok érezték, Jézus és az ő imájuk közötti nagy különbséget. A Megváltó imája Istennel való társalgás volt, ami után a szentély levegője, Isten közelsége áradt szét. Így ők nem tudtak imádkozni. Erre csak a nagy Főpap taníthatja meg őket. Ezért fakad ajkukról a kérés: »Uram, taníts minket imádkozni!«

Az imádság hatalom, melyet Isten helyezett az övéi kezébe. Kevésbé kihasznált hatalom. »Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három esztendeig, és hat hónapig« (Jak. 5:17). Illés nem adhatott esőt, de Isten megcselekedte, mert Illés kérte. Gyermekien egyszerű a mód, miként hozza mozgásba Isten cselekvő kezét a hitből fakadó imádság.

Az imádságnak akadályai vannak. »Imé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly sükei az Ő füle, hogy meg nem hallgathatna, hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott« (És. 59:1,2). Ha úgy érezzük, hogy könyörgésünk kemény választófalba ütközik és nem találja az útát mennyei Atyánk szívéhez, úgy bennünk van a forrást elzáró akadály. Saulnál engedetlenség következménye volt a meg nem hallgatás. »Meggérdező Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki« (1. Sám. 28:6), elrejtette szent arcát előle. És, 58. fejezetében Isten a próféta által ostromozza népét, mert szívükben hamis szándékkal, megterhelt lelkiismerettel imádkoznak. Először rendet kell teremteni, köteleket megáldani, az éhezőnek kenyerszelni (8. v.), utolsó falatot is szívesen odaadni s csak akkor következhetik meghallgatás. Elhagyni az önzést, hanyagságot, Istennel szemben való közönyt.

A meghallgatás titka: Jézushoz menni és Jézusban maradni. »Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek« (Ján. 15:7). »Amit csak akartok« — így szól a Megváltó. Ég és föld rendelkezésre állanak, ha »bennem maradtok«, szeretetben való engedelmségben. Ez a lelkület az, amely megőriz bennünket saját kivánságaink véghezvitelétől. Korlát, mely megállítja a bűnös vágyakat. »Bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak.« Az Igét hallani, megtartani, szívünkben forgatni — és Isten keze ma is csodát fog művelni.

Urunk, taníts meg bennünket a Te Lelked által hatalommal, szent véredben megtisztított lelkiismerettel, a Te akaratod szerint imádkozni!

A könyörgésben állhatatosak legyetek!*

Róma 12, 12/c.

Pál apostol a keresztyén élet szabályait tárja elének. A legfontosabb ezek között a szüntelen való könyörgés. A Sátán is tudja ezt és ezért kísért különösen ezen a ponton. Világos a parancs és fontos. Nem lehet rá nemet mondani.

Mi az imádság? Kegyelemi eszköz. Beszélgetés Istennel. Milyen nehéz az embernek az, ha nincs senki, aki meghallgassa. Mennyivel fontosabb az, hogy mennyei Atyánknak tudjunk mindent elmondani. — *Mikor imádkozunk?* Nemcsak egyszer, kétszer, hanem szüntelen. Luther is azt mondta, hogy a keresztyén addig kopogtasson, míg a mennyei Atya ki nem nyit és így nem szól: Mit akarsz, gyermekek? A szüntelen való imádsághoz csodálatos ígéreteket fűz az Ige. — *Komoly, alázatos-e a mi imánk?* Csak akkor alázatos, ha tisztában vagyunk azzal, milyen bűnösök, utolsók vagyunk Előtte. Amikor imádkozunk a legszentebbel beszélgetünk. — *Legyen imánkban hit!* Az Úr előtt semmi sem lehetetlen. Olyan sokszor tölti el kétség, hitelenség imánkat. Nem várunk úgy, hogy az Úr felelhessen. Valaki bement a templomba. Nem értette az igehirdetést sem, de fel-fakadt szívéből a kiáltás: »Isten, könyörülj rajtam!« Még ott a templomban bizonyosságot nyert: Isten meghallgatta. S amikor elhagyta a templomot, semmi sem tudta elrabolni tőle ezt a bizonyosságot. Újra és újra örömujjongás tört fel a szívéből. Így tanult meg imádkozni. Tanuljunk meg mi is hinni abban, amiért imádkozunk. — Imáink csak úgy lehetnek kedvesek Isten előtt, ha *tehermentes szívvel könyörgünk* s letesszük mindent, ami elválaszt minket a mi Urunktól.

Hogyan felel imánkra az Úr? Sokszor megvárát. Es ha Ő várát magára, javunkat akarja. Ha itt a földi életben nem is értjük, odaát az örökkévalóságban meg fogjuk érteni. — Sokszor másképp felel, mint ahogyan kértük. Mert az Ő útjai nem a mi utaink s gondolataink magasabbak gondolatainknál. Amikor úgy érezzük, nem bírjuk tovább, sokszor nem úgy felel az Úr, ahogyan mi szeretnénk, hanem azt mondja: »Elég néked az én kegyelmem.« Ha kereszttet is küld, akkor is azt mondja: »Elég néked az én kegyelmem.« Azért várakoztat, mert így jó nekünk.

Legyünk állhatatosak a másokért való könyörgésben is. Nékünk jól esik, ha mások könyörögnek értünk. Az Úr szüntelenül könyörög értünk, de mi nem vagyunk állhatatosak. Ha az, kiért imád-

kozunk nem enged Isten Lelkének olyan gyorsan, amilyen gyorsan mi akarjuk, akkor otthagyjuk és nem törődünk vele. Beata Sturmról olvassuk, hogy mindenkiért imádkozott, aki az ablaka alatt elment. Hányan haltak meg már azok közül, akikért mi is felelősek voltunk. Ezekkel a lelkekkel az örökkévalóságban majd találkozunk fogunk.

Legyünk hálaadók az imádságban. Bajban még csak tudunk könyörögni, de vajjon a hálaadás is olyan fontos? Több öröm, békesség, vonzó erő volna bennünk, ha megtanulnánk igazán hálát adni.

A külmiszióban és itthon olyan sokan vannak, akikért imádkozhatunk. Állhatatosan könyörögjünk s akkor: »Az imádság, meglátjátok, Megmozdítja a világot!«

Dr. F. M. d. f.

Harc a forrásokért.

A gyarmati háborúkban nem egyszer vívtak elkeseredett harcokat a forrásvidékekért. Hiszen friss víz nélkül minden elveszett! Minden attól függött, megtudják-e tartani az erőforrásoknak a helyét. A keresztyén életben is így van. A Sátán azon fondorkodik, hogy bennünket belső életünk forrásaitól elszakítson. Es az ő ellenségnek ez a munkája nem marad eredménytelen. Már Jeremiás próféta is szomorúan hirdeti Isten panaszát: »Kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagyta engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak maguknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet.« Elpusztul a lelki élet, ha megszakad az erőforrásával az összeköttetés. A keresztyén élet előfeltétele, hogy merítsünk az erő forrásaiból.

Az első keresztyénekről olvassuk Gal. 2:42-ben »Es foglalatossak valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.« Jézus gyülekezetének minden időben erőforrása volt az Ige és az Ige körüli közösség. Isten élő szavát naponta be kell fogadnunk és meg kell tartanunk! Nemcsak az emlékezetünkben, be kell bocsátanunk a szívünk mélységébe, ahol mindennapi életünk indításai születnek.

Harc a forrásokért, — hogy Isten forrásaitól bennünket semmi el ne szakítson! Harcot vívott a mi Megváltónk is, amikor az éjszakát az Istenhez való imádságban tölté el; amikor még szürkületkor fölkelvén, elment egy puszta helyre és ott imádkozék; amikor elbocsátotta a sokaságot és fölment a hegyre imádkozni, — harcot vívott az imádság és könyörgés égi forrásáért. Mi se lankadjunk ebben a harcban! Az ellenség tudja, hogy ha elszakít Isten forrásaitól, övé a diadal. Nékünk pedig legylen tudunkra, hogy ha nem szakíthat el Isten forrásaitól, akkor mienk a diadal.

* A Fébé Egyesület konferenciáján elhangzott előadás vázlata.

Spener Fülöp

Isten áldott eszköze a XVII. században kora reggel kelt föl, városon 5, télen 6 órakor, hogy legyen ideje és csendessége az imádkozásra. Imádságában sok városról, országról, királyságról és magas vezető személyről megemlékezett. Könyörgése annyi embert ölelt körül, hogy lehetetlenség lett volna mindnyájukat egyszerre megnevezni az Úr előtt, azért bizonyos sorrendben mindig egy területet járt be, hogy az ott élő ismerőseit Isten elé vigye. Voltak, akikért hetenként egyszer, másokért többször, sokakért naponta imádkozott, ahogy szükségesnek érezte. Legkedvesebb barátaiért naponként háromszor imádkozott, a keresztyén egyházért pedig szüntelenül, munkaközben is.

Kagawa

Japán áldott ébresztője, reggel már 4-kor felkelt, hogy napi gondjaitól mentesen lelkét kitarja Isten előtt, és nekünk is üzeni: »Ahhoz, hogy a szívünkben megszólaló Istent meghalljuk, egészen el kell csendesednünk. Napi teendők legfontosabb része: *megfigyelni Isten mondanivalóját*. Gandhiról mondják, hogy a hajnalcsillaggal kél és imádkozik. Csakugyan ez az együttes biztosítja a napi munka áldását. Jézus is szerette a napkelte előtti elvonulást; én is a hajnal gyermeke maradok.« — Egyiptomi szembetegsége miatt a vakság veszélye fenyegette, s hónapokig kellett bekötött szemmel, sötét szobában tartózkodnia. Akkor mondta látogatóinak: »Aki megvakul, annak belső látóképessége szabadul fel. Az én Istenem maga a világosság. Ejjéni sötétbe süllyedhet körülöttem minden külső dolog, mert lelkem belső világában az örökkévaló Isten ragyog. Ő, az én világosságom, megmarad és ameddig Ő reám mosolyog, nem panaszodom, hogy sötétségben kell lennem.« — »Az imádság velem tart. Most még könnyebb betöltenem az apostol intését: Szüntelen imádkozatok. Szemem sötétsége mögött is velem van az imádság. Akár felhős, akár tiszta az ég, az imádság mindig ugyanaz. Könyörgésem tárgya Isten országa és ez a világ. Sötétségem nem ok az imádság abbahagyására, sőt könnyebbé teszi oda-szentelésemet. A sötétben szemtől-szembe vagyok Istennel: lelkem fehérbe öltözik, megtisztul, és a szentek szentébe emelkedik.« — »Sok időt töltöttem magánosan. Árva gyermekéveim alatt igen kevés szeretetben volt részem. Teljes évet töltöttem a halállal való viaskodásban kórházban és elhagyott kis halászfaluban. Hat hónapig voltam Utah magaslatain — rájöttem, hogy ha a legnehezebb órákban imádsághoz menekül az ember, az elhagyatottság érzése eltűnik.«

A kócsag ott áll a tó partján. Úgy áll ott, hogy azt gondolhatnánk, ámulva csodálja Isten művének a fenséges voltát, de csak azon leselekedik, mikor kaparinthatna egy békát vagy halat. Így állnak emberek Isten hatalma és kegyelme tengerének a partján, akik egyébre sem gondolnak, mint hogy Isten hatalma és kegyelme mikor részesíti őket valamilyen előnyben, hogy egy időre megint biztosítva legyen a nyugalomuk és zavartalan kényelmük. Nem ilyen az igazi imádság képe. Amikor a nap sugarai a tenger felületére hullanak, millió meg millió vízbuborék emelkedik a levegőbe. Amint felemelkedtek, sótartalmuk elpárolog, a víz pedig, mint édesvíz, üdítő harmat és megtermékenyítő eső alakjában tér vissza a földre. Így viszik a keresztyének gyermeki bizalommal minden ügyüket és kívánságukat Isten elé. De miközben imádkoznak, Istennel beszélnek, Isten előtt és Istennel gondolkoznak, megtisztul és felemelkedik a gondolat és kívánság. Eltűnik ami önző, balga és bűnös volt benne. Istentől pedig alszáll reájuk, mint felelet és meghallgatás az, ami igazán javukat szolgálja.

Viharban.

Sötét, felhős az égbolt.
Borús a láthatár.
A fészek hű ölere
megtér a kismadár.
Megtér a szívem is.
Megváltóm, Békességem,
Ott várja kebleden
az enyhe fészek régen:
Tebened megpihen!
Tebened megpihen.

Terólad énekeltem.
A földön szerteszét
dalolta, zengte lelkem
neved dicséretét.
Most zúgva dül a vész.
Ó, Údvóm, Menedékem,
a szívem húrja kész:
Te most tanított nekem
a béke új dalát...
a béke új dalát.

Most földi dal nem csendül,
elhallgatott, kihalt.
Zenésíts életembül
Egyetlen égi dalt.
A béke új dalát
hadd énekeljem bátran
ezernyi vészen át
a harcoló világban!
Hazáig, ó Uram!
Hazáig, ó Uram.

T. E. d. t.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Szept. 1. I. Kor. 13. Jób 14: 1—17. Jób nem a barátaival vitatkozik, Isten elé viszi a maga ügyét. Sajnos, nem megnyugvó, hanem háborgó lélekkel. De kicillan szavaiból a hit, hogy Isten haragjának egyszer vége lesz, s akkor majd megemlékezik őrlő. S az istenfélő Jób meglátja a maga bűnét.

Szept. 2. I. Kor. 14:1—25. Jób 19:1—11. Barátai ellen haraggal fordul Jób, de egyttal elismeri, hogy ő is tévedhetett. S elismeri azt is, hogy Isten alázta meg őt. Jób, ha már idáig eljutott az ember. Isten tovább is fogja segíteni.

Szept. 3. I. Kor. 14:26—40. Jób 19: 21—27. Az emberektől és Istentől magát üldözöttnek érzett lélekből mégis a hitnek milyen csodálatos hangjai törnek elő! Az Ótestamentomban csak egyszer kétszer olvassuk ezt a szót: Megváltó. De egyik alkalommal éppen Jób ajkáról hangzik el. S nem csak általánosságban, hanem így: »Az én Megváltóm.« Milyen fény sugaré az a Jób sötét éjszakájában!

Szept. 4. I. Kor. 16:1—9. Jób 34:1—15. A többi barátnál fiatalabb Elihu, bár Jóbbal szintén nem tud igazán együttérzeni, Istenről mégis tisztább fogalma van, mint a többinek. Látja Isten nagyságát és igazságát, s evvel szemben az ember tehetlenségét. Világosabb utat kezd mutatni Jóbnak.

Szept. 5. Zsolt. 50:14—23. Jób 36: 22—37:14. Elihu a természet csodáiban mutat reá Isten nagyságára és hatalmára. Ez bizonyára bámulatra indíthatja Jób-ot is, de vigasztalást nem nyújt szenvedő lelkének. Másra, többre, jobbra van szüksége. Honnét fogja megkapni?

Szept. 6. Lk. 17:11—19. Gal. 5:16—24. Ján. 5:1—14. I. Tim. 1:12—17. Jób 38: 1—11. »Az Isten maga áll elő« olvashatjuk ennek a résznek az élén. Ő az egyetlen, aki joggal szólhat ellene a sok tudatlan emberi beszédnek, a Jóbéinak éppen úgy, mint a barátaiénak. Hol voltak ezek mind, mikor Ő a földet megalapozta, megteremtette? Oh, balgatag emberi szív, nemulj el a te Teremtőd előtt, és hajolj le előtte a porig!

Szept. 7. Zsolt. 81. Jób 38: 28—38. Eső, harmat, jég, csillagok és felhők s az egész teremtett világ a bölcs és hatalmas Isten alkotása. Ki merne vele perbeszállani? De ki ne látna meg Isten bölcsesége és hatalma mellett, Isten szeretetét is, amellyel örökdiik teremtett világa fölött? Az ember fölött is.

Szept. 8. I. Kor. 16:10—24. Jób 40: 1—5, 42:1—6. Isten nem hiába vonultatta el hatalmának jeleit Jób szeméi előtt. Jób mélyen megalázta magát. Tudatlan volt, nem fogta fel Isten csodáldogait. Most már csak hallgatni akar, és engedni, hogy Isten szóljon hozzá. Személyes talál-

kozása van Istennel s helyes bűnbánattal hajol meg előtte. Ez a helyes magatartása az embernek.

Szept. 9. Júdás 20—25. Jób 42:7—17. A bűnbánó embernek legnagyobb nyeresége, hogy Isten most már bizalmába fogadja, munkát biz reá, mások számára áldássá teszi, őrajta pedig megsokasítja az áldást. Így járt Jób. Sátánnak vesztett ügye volt, az Úr győzött.

Szept. 10. Jer. 18:1—10. I. Ján. 1:1—4. János a nagy bizonyosság apostola. Ő az élet igéjét, Jézust látta, szemlélte, illetve, az ő bizonyágtétele feltétlenül megbízható. Azért hív fel bennünket első-sorban is a velők, az apostolokkal való közösségre, a hit közösségére, hogy ezáltal mi is eljuthassunk az élet igéje felől való teljes bizonyosságra.

Szept. 11. Jer. 20:1—16. I. Ján. 5:1—10. Hogy lehetünk közösségben az apostolokkal s az ő bizonyágtételek útján Jézussal? Ha a világosságban járunk. A világosságban meglátjuk a bűneinket, még a legelrejtettebbeket is s ez bűnvallásra indít bennünket, ezt pedig követi a bűnbocsánat, a megtisztulás.

Szept. 12. I. Kir. 17:8—16. I. Ján. 2: 1—6. A hit olyan gyökér, amelyből gyümölcsöknek kell fakadniok, Isten parancsolatai megtartásának. Jézushoz nemcsak oda kell mennünk, hanem ott is maradnunk, sőt benne maradnunk, mint a szőlővesszőnek a tőkében, ha gyümölcsöt akar teremni. Amely vessző nem terem gyümölcsöt, kivágatik.

Szept. 13. Máté 6:24—34. Gal. 5:25—6:10. Ján. 11:1—11. II. Thess. 3:6—13. I. Ján. 2:7—11. A hitnek egyik legfontosabb gyümölcse a szeretet. Ennek parancsolata régi, mert Isten már Ótestamentomi népének is kiadta, de az újtestamentom világosságában, Jézus személyében újja lett ez a parancsolat. A szeretetet a földön úgy még soha meg nem mutatta Isten, mint mikor az Ő egyszülött Fiát adta érettünk, s mint Jézus, mikor meghalt értünk a keresztfán.

Szept. 14. Zsolt. 82. I. Ján. 2:12—17. A hitnek egy másik gyümölcse a világ hívságos dolgaival való szakítás. Nem kiszaladás ez a világból, mert nekünk a világban feladatunk van, hanem mind-annak a megtagadása, ami a világban bűn, s az ezekkel való szembehelyezkedés. Merd ezt bátran megtenni, Isten gyermeke!

Szept. 15. Jer. 21:1—14. I. Ján. 2:18—23. Már abban az első időben is voltak lát-szólagos, csak név szerint való kereszttyének, akik csak külsőképpen csatlakoztak a gyülekezethez. De ezek nem sokáig bírták ki az ott uralkodó szellemet, kiváltak onnan. Sajnos, ma sokkal jobban meg tudnak maradni a névleges kereszttyének az egyházban, ami arra mutat, hogy a hívő kereszttyének vallástétele és élete nem elég világos, nem elég erőteljes. Ezt a szellemet ki lehet bírni. V. Gy. né.